

UNU

Drumul către Treegap fusese îndelung bătătorit de o cireadă de vaci, să spunem, foarte relaxate. Abătându-se în curbe și unghiuri ușoare, drumul cotea, se unduia în sus, desenând un fel de tangentă la coama unei coline, cobora din nou ușurel printre petice de pământ acoperite cu trifoi roind de albine, apoi tăia o pajiște de-a curmezișul. Aici marginile i se pierdeau. Se lățea și părea că vrea să se oprească și să se odihnească o vreme, întocmai ca o vită pe pășune, care privește liniștită în zare, în timp ce rumegă încet. Pentru ca mai încolo, drumul să-și continue mersul și să ajungă, în sfârșit, până la liziera pădurii. Acolo însă, chiar de sub umbra primilor copaci, își schimba brusc direcția, descriind un arc larg, ca și cum pentru

prima dată ceva l-ar fi făcut să se gândească mai bine încotro să o ia, și trecea mai departe, ocolind pădurea.

De cealaltă parte a pădurii, senzația de liniște dispărea. Drumul nu mai aparținea doar vitelor, ci intra destul de abrupt în stăpânirea oamenilor. Și deodată căldura soarelui era înăbușitoare, colbul devenea copleșitor și iarba rară de pe margini apărea zdrențuită, pricăjită. În partea stângă se ridica prima construcție, o casă de țară pătrătoasă și solidă, cu o înfățișare neprietenoasă, înconjurată de iarbă tunsă atât de scurt că îți se rupea inima de mila ei, dar și de un gard zdravăn din fier, înalt de vreun metru și douăzeci de centimetri, care părea să-ți spună: „Șterge-o! N-ai ce căuta pe-aici!“ Așa că bietul drum trecea mai departe, târându-se prin sat, printre alte și alte case, din fericire tot mai puțin amenințătoare. Dar satul – cu excepția pușcăriei și a spânzurătorii – nu contează aici. Numai prima casă contează. Prima casă, drumul și pădurea. Atât.

Pădurea, fără îndoială, avea ceva ciudat. Și înfățișarea ei îți dădea de înțeles, exact ca prima casă din sat, că ai face mai bine să-ți vezi de drum mai departe, dar din cu totul alt motiv. Casa era atât de bătoasă, încât trecând pe lângă ea îți venea să faci tăraboii ca să-i faci în ciudă și poate chiar să-i arunci o piatră sau două în cap. Însă pădurea!... Pădurea părea că doarme, dusă în altă lume. Din cauza asta în preajma ei îți venea să vorbești numai în șoaptă. Probabil că așa gândeau și

vacile din cireadă trecând pe lângă ea: „S-o lăsăm în pacea ei, n-o să-i tulburăm tocmai noi liniștea.“

E greu de spus dacă toată lumea avea aceeași impresie văzând pădurea aceasta. Poate că unii nu simțeau așa. Dar majoritatea oamenilor o ocoleau fiindcă și drumul îi dădea ocol. Prin pădure nu trecea niciun drum. Și mai exista un motiv pentru care oamenii lăsau pădurea în pace: era proprietatea familiei Foster, cei care locuiau în casa cea încruntată de la marginea satului, așadar era proprietate privată, deși, nefiind îngrădită, oricine putea intra în ea.

Dacă stai bine să te gândești, ideea de proprietate asupra pământului e o chestie foarte ciudată. În definitiv, până unde în adâncime se întinde proprietatea ta? Dacă deții o bucată de teren, asta înseamnă că ești stăpân peste o felie care se îngustează și coboară până în centrul pământului, unde se întâlnește cu toate celelalte proprietăți ale altora? Sau este a ta numai crusta subțire de la suprafață, dedesubtul căreia mișună viermii prietenoși, cărora prea puțin le pasă dacă îți încalcă sau nu proprietatea?

În orice caz, întrucât copacii creșteau pe pământ – cu excepția, firește, a rădăcinilor –, pădurea aceasta cu siguranță constituia proprietatea familiei Foster, locatarii casei încruntate; iar dacă ei nu intrau niciodată în ea și nu aveau niciodată chef să colinde printre copaci, ei bine, asta era treaba lor. Nici Winnie, singurul copil din casa aceea, nu mergea niciodată în pădure, deși, câteodată, de dincolo de gardul protector al casei,

pe când zdrăngănea barele de fier ale gardului cu un băț, mai arunca o privire într-acolo. Dar curioasă cu adevărat în legătură cu pădurea lor nu fusese niciodată. Interesant îi pare întotdeauna numai ceea ce nu ai, nu lucrurile care îți aparțin.

Și într-adevăr, prin ce ar fi putut stârni cuiva vreun interes special cele câteva biete pogoane de pădure? Și aici, ca pretutindeni, șuvițe groase de lumină or fi străpungând întunericul pădurii, or fi mișunând și pe aici o mulțime de veverițe și păsări, iar pe jos s-o fi așternut un covor gros, jilav de frunze. Și, cu siguranță, s-or fi aflând și aici toate celelalte lucruri la fel de obișnuite, dar nu la fel de plăcute, dintr-o pădure, cum sunt păianjenii, spinii sau viermii.

Până la urmă, totuși, de vină pentru izolarea pădurii acesteia erau numai vacile, cu înțelepciunea lor, de care ele, nefiind destul de inteligente, nu erau conștiente. Dar vacile erau într-adevăr înțelepte. Dacă, întorcându-se spre sat, ele ar fi tăiat-o drept prin pădure, în loc să o înconjoare, atunci de bună seamă și oamenii ar fi urmat aceeași cale. Și atunci, oamenii ar fi văzut de bună seamă uriașul frasin care se înălța chiar în mijlocul pădurii, și după o vreme ar fi găsit și micul izvor care susura printre rădăcinile lui, bine ascuns sub un morman de pietre. Iar această descoperire ar fi însemnat un dezastru atât de mare, încât axa bătrânului, obositului pământ, stăpânit sau nu de cineva până în miezul lui incandescent, ar fi tremurat ca un gândăcel pe gămălia unui ac.

Doi

Așadar, în ziua aceea din prima săptămână a lunii august, Mae Tuck se trezi din somn în zori și o bucată de vreme rămase cu ochii la pânzele de păianjen de pe tavan. După un timp, spuse cu voce tare:

— Măine vor ajunge acasă și băieții!

Lungit pe spate lângă ea, soțul lui Mae rămase neclintit. Încă dormea, iar zbârciturile care în timpul zilei îi încrețeau chipul, trădând o adâncă tristețe, în somn se netezeau și abia dacă se mai vedeau. În timp ce sforăia încetișor, colțurile gurii i se ridicară și zâmbi pentru o clipă. Tuck nu zâmbea aproape niciodată, decât în somn.

Mae se ridică în capul oaselor și îl privi cu multă îngăduință.

— Ziceam că mâine vor ajunge acasă și băieții, spuse ea din nou, ceva mai tare.

Tuck tresări și zâmbetul îi dispăru de pe chip. Deschise ochii și spuse oftând:

— De ce m-ai trezit? Visam... Din nou visul acela frumos, în care eram toți în rai și habar n-aveam de Treegap.

Mae se încruntă. Era o femeie zdravănă, rotundă ca un cartof, cu fața mare și cu ochi căprui blânzi.

— Nu are niciun rost să mai visezi așa ceva, spuse ea. Oricum nimic n-o să se schimbe.

— Asta îmi spui în fiecare zi, răspunse Tuck, întorcându-se pe cealaltă parte, dar nu hotărâsc eu ce visez.

— Așa o fi cum spui, zise Mae. Totuși, până acum ar fi trebuit să te obișnuiești cu situația asta.

Tuck oftă, apoi spuse:

— Eu am să mai dorm puțin.

— Eu nu, replică Mae. Iau calul și mă duc până în pădurice să-i întâmpin.

— Pe cine să întâmpini?

— Pe băieți, Tuck! Pe fiii noștri. Am să merg călare să-i întâmpin.

— Ar fi mai bine dacă n-ai face asta, spuse Tuck.

— Știu, răspunse Mae, dar ard de nerăbdare să-i văd. Oricum, sunt zece ani de când n-am mai pus piciorul în Treegap. Nu-și mai amintește nimeni de mine. Am să pornesc la apusul soarelui, și numai până la marginea pădurii. N-am să intru în sat. Chiar dacă

m-ar vedea cineva, nu și-ar mai aminti de mine. Nici mai înainte nu m-au recunoscut, nu?

— Bine, fă cum dorești, răspunse Tuck cu fața în pernă. Eu vreau să mai dorm.

Mae Tuck se dădu jos din pat și începu să se îmbrace: trei jupoane, o fustă maro-ruginie cu un buzunar enorm, o jachetă veche din bumbac și un șal tricotat, pe care și-l prinse peste piept cu o broșă dintr-un metal mat. Fâșâitul hainelor femeii îi suna în urechi lui Tuck atât de familiar, încât ghici cu ce se îmbrăcase fără a deschide ochii măcar.

— N-ai nevoie de șal în miezul verii, zise.

Mae nu luă în seamă remarca lui. În schimb, spuse:

— Tu te descurci? Nu vom ajunge înapoi, eu și băieții, decât mâine seară, târziu.

Tuck se întoarse pe cealaltă parte și făcu o mutră acră.

— Ce-ar putea să mi se întâmple?

— Asta așa este, răspunse Mae. Tot uit că nu ți se poate întâmpla nimic.

— *Eu* nu uit niciodată, răspunse Tuck. Distracție plăcută!

Și într-o clipă adormi la loc.

Mae se așeză pe marginea patului și își trase în picioare o pereche de botine scurte, dintr-o piele atât de tocită și înmuiată de vreme, încât era de mirare că nu se dezmembrau cu totul. Apoi se ridică și luă de pe lavoarul de lângă pat un mic obiect de formă

pătrată. Era o cutiuță muzicală pe care erau pictați trandafiri și lăcrimioare. Era singurul lucrușor draguț pe care Mae îl avea și nu pleca niciodată nicăieri fără cutia ei muzicală. Atinse o clipă cu degetele cheița din partea de jos a cutiuței, dar, aruncând o privire înspre Tuck care dormea dus, scutură din cap și alese doar să mângâie cutiuța ușurel înainte să și-o strecoare în buzunar. În sfârșit, își acoperi capul cu o pălărie albastră de paie cu boruri pleoștite, parcă obosite, pe care și-o trase bine peste urechi.

Dar, înainte de a-și pune pălăria pe cap, își piep-tănă părul șaten-cenușiu și îl răsuci într-un mic coc la ceafă. Îl aranjă repede și cu îndemânare, fără a arunca nici măcar o privire în oglindă. Nu avea nevoie să se vadă, cu toate că avea o oglindă rezemată de lavoar. Știa ea foarte bine cum arată. Și de multă vreme nu o mai interesa imaginea pe care i-o înfățișau oglinzile. Căci ei toți, nu doar Mae Tuck, dar și soțul ei, ca și Miles și Jesse, nu se schimbaseră deloc de optzeci și șapte de ani.

